

CHƯƠNG MƯỜI BA

HAI NGÃ ĐƯỜNG TÌNH

MaiAnh tỉnh dậy nghe đầu nặng như búa bổ. Nàng nhận ra mình hiện đang nằm trên đồng rơm ở một nơi mờ mờ, nhờ ánh sáng của ngọn đèn sáp.

Một người đàn ông quá tứ tuần cũng ngồi phệt dưới rơm, đang dương mắt lau lấu nhìn nàng. Thấy nàng cửa quậy mở mắt ra, ông vội vàng đứng lên chạy đến bên nàng lên, reo lên:

- A, cháu đã tỉnh rồi! May quá!

Tiếng nói của ông thật dịu, pha lẫn nỗi vui mừng. MaiAnh gắng sức ngồi dậy, nhưng toàn thân ê ẩm đau đớn, không nhúc nhích được.

Người đàn ông lạ bụng ngọn đèn sáp đến bên nàng và ngồi xuống sờ trên trán nàng như muốn biết nàng có bị cảm sốt hay không?

Trọn đêm qua và cả ngày hôm nay nàng ngủ vùi, tỉnh thoảng rên ư ử, giờ thấy nàng tỉnh thức, ông mừng rỡ hỏi:

- Cháu thấy trong người thế nào?

Đó là câu nói thứ hai của ông ta từ khi nàng tỉnh thức. Nhưng nàng chưa mở miệng nói được gì. Mãi một lúc sau nàng thều thào hỏi:

- Đây là đâu? Việc gì xảy ra cho tôi?

Ông ta không vội đáp câu hỏi của nàng. Ông đứng lên đi tới góc phòng, nơi đó có một bình nước và một cái ly. Ông rót nước mang tới cho nàng và nói:

- Để bác giúp cháu uống vài hớp trà cho ấm nhé?

Vừa nói ông vừa xúc đầu nàng lên. MaiAnh ngoan ngoãn uống vài ngụm trà, nghe trong người có chút khí ấm. Nàng cảm nghe khoẻ một chút nên gượng ngồi dậy. Cổ họng bây giờ bớt khô, môi bớt tái, nàng gắng mỉm cười nói cảm ơn:

- Đa tạ bác đã giúp đỡ. Nơi đây là đâu? Bác là ai?

Người ấy thủng thẳng đáp:

- Nơi đây tạm gọi là nhà tù. Hôm qua bọn «Hiệp sĩ áo đen» mang cháu vào đây. Mới đầu họ định xử tử cháu, rồi quăng xuống sông Sen. Nhưng thủ lĩnh RuLát ngăn cản. Ông quyết định không giết cháu và cấm không ai được phép hành hạ cháu. Xem ra chắc chắn cháu được an toàn rồi. Còn bác thì cũng là tù nhân chỗ này.

MaiAnh hỏi:

- Vì sao họ giam cầm bác? Phải chăng bác là phe nhóm của NãPháLuân?

Người ấy cười nhỏ, đáp:

- Nếu vì phe nhóm của NãPháLuân mà bị nhốt thì phải có bao nhiêu nhà tù mới đủ chỗ chứa?

Rồi người ấy đổi giọng bi thảm:

- Sự thật bác bị nhốt vào đây vì một người đàn bà... Bà Phang Chong!

MaiAnh ngạc nhiên nói:

- Bà lão ấy cháu cũng biết. Nhưng... nhưng lẽ nào bác lụy vì bà ta?

Người ấy cười nhăn nhó:

- Bà lão ấy buộc bác phải cưới một người... Bác không chịu nên bị nhốt vào đây!

MaiAnh tức giận kêu lên:

- Sao có thể phi lý như vậy được chứ?

Rồi nàng chợt nghĩ đến hoàn cảnh mình... Nếu họ biết lý lẽ thì đã không bắt bớ hành hạ nàng. Nàng là nạn nhân của tất cả mọi phe nhóm!

Nói tóm lại, nàng là kẻ thù của thiên hạ, ai ai cũng muốn bâm vằm xâu xé làm khổ nàng!

Nhớ đến đêm tao ngộ với Sạc... tức NãPháLuân, nàng vừa xấu hổ vừa đau thương, nước mắt trào ra như suối.

Còn nổi nhục nhã nào hơn bị người ta giăng bẫy lưới tình để cho nàng phơi phới chui vào... lại còn tưởng mình may mắn gặp được người đàn ông cùng hoàn cảnh bất hạnh, nên hết lòng hết dạ yêu thương.

Hoá ra những lời tình ngọt ngào từ cửa miệng Sạc «NãPháLuân» chỉ là lời đùa cợt mua vui trong chốc lát, vì ông ta thấy mình ngốc nghếch không biết ông ta là Hoàng đế!

Chắc nàng đã làm trò cười cho ông ta và đám quan quân, người hầu!

Sự thật hình ảnh của NãPháLuân bày dân khắp nơi, toàn dân ai cũng biết mặt. Chỉ riêng MaiAnh vì nàng vốn ghét NãPháLuân nên không thèm lưu ý nhìn cái «bản mặt» của ông ta mới lâm vào tình cảnh xấu hổ này!

Nhục nhã hơn nữa là TaLâyRăn đã xem nàng như món đồ chơi dâng cho NãPháLuân giải sầu trong thời gian ly hôn, chưa cưới vợ mới. Còn nàng thì cứ tưởng mình là thiên thần có thể đem nguồn sống và hạnh phúc cho một kẻ goá vợ!

Càng nghĩ MaiAnh càng thấy hổ thẹn trăm chiều nên hai tay bụm mặt khóc. Nàng không muốn thiên hạ nhìn mặt mình, mà nàng cũng không muốn nhìn mặt thiên hạ! Dù rằng nhà tù hiện giờ chỉ có nàng và người đàn ông lạ xưng bác cháu với nàng!

Người ấy thấy nàng cứ mãi khóc, nhưng ông ta cứ để cho nàng khóc cho hả hê một lúc mới lên tiếng an ủi:

- Cháu đừng buồn nữa! Bác tin Thủ lĩnh RuLát sẽ không giết cháu đâu!

MaiAnh vụt thét to:

- Cháu muốn chết! Cháu mong họ giết cháu phứt đi, để khỏi phải sống nhục nhã thế này! Hu hu...

Không hiểu tâm sự của nàng, người ấy tưởng nàng vì quá tuyệt vọng mới đòi chết, nên vuốt ve:

- Đẹp như cháu mà chết làm chi cho phí cuộc đời.

MaiAnh càng khóc oà lên:

- Đừng nói cháu đẹp! Cháu muốn hủy nhan sắc của mình cho hết khổ lụy.

Vừa nói nàng vừa lấy hai tay cào mặt mình. Người kia hốt hoảng chụp giữ tay nàng, ngọt ngào bảo:

- Đừng! Cháu đừng hành động điên rồ như thế. Hãy nghe bác nói, tuổi bác thuộc vào hàng cha chú của cháu. Vậy lời người lớn khuyên nhủ, cháu phải biết nghe chớ? Bác tên AnDu. Còn cháu tên gì? Vì sao bị họ bắt nhốt vào đây?

MaiAnh nín khóc nhìn người xưng là bác AnDu... Thấy vẻ mặt ông ta hiền từ, lời nói chân thật, nên gắng bỏ phiền não, dàu dàu đáp:

- Cháu tên MaiAnh ĐờSơNa.

Rồi nàng trút hết bầu tâm sự của nàng cho người xưng AnDu nghe... Từ cái đêm kết hôn với người chồng đều giả PhanXi, đến bước đường hoạn nạn trên đất Pháp... Cho cái

đêm gặp Sạc, tức NãPháLuân... để rồi bị nhóm Hiệp sĩ bắt mới hay biết nỗi nhục nhã của mình.

An Du im lặng ngồi nghe tâm sự của MaiAnh. Mãi đến khi nàng kể dứt câu chuyện đời mình, ông mới ôn tồn nói:

- Theo bác, vụ NãPháLuân không có gì khiến cháu nhục nhã. Ông ta là Hoàng đế, tuy không có hàng ngàn mỹ nữ cung tần như vua chúa ngày xưa, nhưng cũng có lắm đàn bà con gái si mê ông ta. Ông ta muốn bỏ muốn lấy ai mà chả được? Nhưng muốn yêu mới là khó! Theo bác nghĩ, nếu ông ta nói yêu cháu, tức là ông yêu cháu thật chứ không phai dối gạt đùa cợt đâu! Ông thương vợ, tức hoàng hậu HoaPhi, nhưng hoàng hậu không sinh được con để ông ta có người nối vương nghiệp nên buộc lòng phải ly hôn với vợ để cưới công chúa Áo. Vì nước bỏ tình riêng, ông ta đau khổ là sự thật. Trong cơn đau khổ ấy TaLâyRăn dàn cảnh cho gặp cháu như một nàng tiên trong mộng, thì đừng nói chi là con người đa tình như NãPháLuân, dù cho thần thánh cũng có dạ trần tục muốn được cùng cháu yêu đương ân ái.

Nghe mấy lời giảng giải của AnDu, MaiAnh nhẹ bót xấu hổ. Dù vậy thâm tâm nàng quyết không gặp lại NãPháLuân, dù ông ta có yêu nàng chẳng nữa!

Nàng nghĩ, ông ta yêu thương hoàng hậu HoaPhi dường ấy mà còn bỏ được, thì đối với nàng nào có nghĩa gì ngoài giây phút bầu bạn của một đêm ái ân ngắn ngủi.

Không! Nàng không thể tiếp tục yêu NãPháLuân! Ngoài lý do cá nhân, nàng còn lý do khác...

Đó chính là: «Tuy ông ta không trực tiếp giết cha mẹ nàng, nhưng ông là chủ chốt trong phe nhóm cách mạng lật đổ cựu trào, giết vua và hoàng hậu trước, khiến cha mẹ nàng phải chết theo».

Không! Muôn ngàn lần không! Nàng không thể để kỷ niệm của đêm ân ái tuyệt vời với vị Hoàng đế mà nàng yêu qua hình hài của Sạc ĐờNi!

Thâm tâm đã đứt khoát với mối tình vừa chớm nở, nàng nghe con tim đau nhói như bị kim chích vào!

Nàng muốn sống, nhưng không thể sống trên mảnh đất này. Vậy nàng phải trốn bỏ tất cả! Phải quên tất cả... Phải đi thật xa.

Bỗng nhiên MaiAnh nghĩ đến ĐạoSơn...

Rồi nàng nhủ với mình:

«- Tại sao ta không theo ĐạoSơn đi tìm chân trời mới? Xứ Mỹ xa vời kia sẽ giúp ta quên tất cả... Ta sẽ bắt đầu một cuộc đời không có những khổ đau, không có những kẻ thù...»

Đang lúc nghĩ lung tung về ĐạoSơn và xứ Mỹ... MaiAnh bỗng nghe tiếng lộc cộc ngoài hành lang của nhà tù. Cánh cửa mở ra... Bà lão PhangChong đi vào cùng với người đàn ông vạm vỡ, có lẽ là một gác dan. Bà ta chống gậy đi xăm xăm đến chỗ hai tù nhân ngồi, nét mặt cau có. Rồi bà bỗng giơ cây gậy xỉ vào mặt MaiAnh nói:

- Đứng dậy! Cởi áo đưa cho ta!

MaiAnh vẫn thản nhiên ngồi, hỏi lại:

- Bộ bà đùa sao chứ?

- Ta chẳng đùa tí nào! Ta ra lệnh mi cởi áo đưa cho ta! Mi ở nhà tù, mặc áo đẹp chi cho phí? Ta đổi mi áo khác, để ta bán áo của mi kiếm chút tiền xài.

Câu nói vừa dứt, bà quăng xuống đất một cái áo cũ và lấy mắt ra hiệu cho tên tên «đồ tể» của bà bắt đầu hành động.

AnDu bất bình lên tiếng thóa mạ:

- Bọn bây làm cái chi ngang chướng thế? Để yên cho cô gái này có được không?

Nhưng tên «đồ tể» của bà dường như muốn bước tới cởi chiếc áo trên người MaiAnh bằng võ lực. Thấy thái độ hàm hồ của hai người họ, trong lòng MaiAnh khinh bỉ, không muốn nhiều lời với chúng. Nàng nói:

- Thôi đi, bác AnDu à! Cháu tiếc gì cái áo này mà tổn lời với họ?

Rồi nàng đứng lên nhìn thẳng vào mặt bà PhangChong, nói bằng giọng khinh bỉ:

- Bà muốn chiếc áo này, tôi sẽ đưa cho bà. Đâu cần bà phải dùng võ lực? Ở đời đâu phải chỉ có võ lực mới thắng được kẻ khác? Giá như bà thích cái áo tôi đang mặc, bà chỉ cần lên tiếng xin tôi, tôi thương hại bà, hoặc nể vì bà, có thể đổi áo với bà.

Nàng ngưng nói, hất mặt bảo:

- Bây giờ mời mấy người ra ngoài để tôi thay áo.

Trong khi AnDu bước ra ngoài, bà PhangChong cùng tên đầy tớ còn đứng thộn mặt đó. MaiAnh gắt:

- Sao còn chưa chịu đi? Muốn lấy áo của tôi thì phải ra ngoài chờ tôi cởi ra và mặc áo của bà chứ?

Bà lão gằm mặt bước đi ra ngoài. Tên đầy tớ lót tót theo sau. MaiAnh lập tức cởi ra áo của mình, mặc vào cái áo của bà PhangChong, trong dạ dửng dưng, không buồn không vui. Đời nàng biết bao khổ lụy, lựa gì chút việc con con mà để phiền não?

Thấy MaiAnh không phản đối hay chửi bới về hành động của mình, bà PhangChong xấu hổ. Vì vậy khi có được áo của MaiAnh trên tay bà không bỏ đi ngay, vờ quay nhìn AnDu nói lẽ chã:

- Ông đã quyết định chưa? Người ta chờ ông đến sứt ruột đó, ông biết chứ?

AnDu cười khẩy:

- Ai chờ kệ họ, mắc mớ gì đến tôi?

Bà lão cụt hứng, nhưng bà cố nói thêm cho đỡ ngượng trước khi bước đi:

- Mỗi sáng tôi sẽ đem thức ăn vào cho hai người.

Bà và tên đầy tớ của bà đi rồi MaiAnh kéo sửa lại đồng rơm để có chỗ nằm êm ái. AnDu nhìn sắc mặt thiếu nữ của nàng, thương cảm nói:

- Phải đó! Cháu nên ngủ lại một chút.

Ông nhìn vào tay định xem giờ, chợt nhớ đồng hồ của ông đã bị bà lão PhangChong lột mất! Ông chán nản thở dài:

- Giờ này có lẽ cũng chiều tối rồi!

Sự thật ở chỗ âm u này ngày cũng như đêm, thắc mắc làm gì chuyện giờ giấc? MaiAnh nhắm mắt lại, song chưa ngủ. Nàng nghe AnDu nhẹ bước đi tới góc bên kia ngồi tựa lưng vào vách.

Ông là người tế nhị, muốn tránh xa xa một tí để MaiAnh yên tâm ngủ. MaiAnh cảm kích thái độ của ông mà không biết phải nói gì? Tự nhủ với mình:

«Ngày nào ta may mắn rời khỏi chỗ này và nếu có cơ hội ta nhất định đền đáp ân tình người này».

* *

MaiAnh thức dậy lần này nghe đầu nặng như có tảng đá đè lên. Trán nàng nóng hăm hấp, hơi thở khò khè. Nàng bị cảm nặng bởi khí lạnh vừa ẩm dưới hầm này.

AnDu đặt tay lên trán nàng thấy nhiệt độ sốt khá cao, ông lo lắng nói:

- Cháu bị cảm lạnh nặng lắm. Không thể chịu đựng như thế này mãi đâu.

Vừa nói ông vừa lột chiếc áo choàng trên người ông đắp cho MaiAnh, nhưng MaiAnh vẫn còn run lập cập. Một chốc sau có tên mang thức ăn đến. AnDu vội vàng hỏi:

- Chú em có thể đem thêm chăn và thuốc trị cảm cho cô nương này được không? Cô ta đau nhiều, chớ không thương đâu!

Tên nọ dừng dung đáp:

- Tôi không được lệnh đem thứ gì ngoài thức ăn này.

AnDu bực tức hăm dọa:

- Nếu chú mày không tìm thuốc cho cô này, nhỡ cô ta có mệnh hệ nào, ta nhất quyết trình lên Thủ lĩnh của chú mày. Trách nhiệm của chú mày không nhỏ đó nhé.

Tên mang thức ăn không nói gì, lặng lẽ rời nhà giam. Một lúc sau hắn trở lại quăng lên mình MaiAnh một cái chăn cũ mềm, hôi hám. Rồi trao cho AnDu một lọ thuốc, nói cộc lốc:

- Thuốc đó.

AnDu đòi thêm:

- Phải có trà nóng mới uống thuốc được chứ?

Hắn càu nhàu:

- Được rồi! Tôi sẽ mang trà tới.

* *

Suốt ba ngày liền MaiAnh nóng sốt ngủ vùi. AnDu chăm sóc cho nàng không khác gì mẹ lo cho con. Đến ngày thứ tư cơn sốt đã hạ, câu nói đầu tiên của nàng khi mở mắt nhìn thấy AnDu bên cạnh:

- Bác đó à? Cháu còn sống à?

AnDu cười hiền:

- Cháu còn nặng nợ lắm! Chưa chết được đâu!

MaiAnh cay đắng nói:

- Phải quá! Cháu còn nặng nợ lắm.

AnDu sợ nàng lại nhớ đến chuyện buồn của nàng, nên vờ chuyển đề tài:

- May quá! Hôm rày bọn Hiệp sĩ không đến phá rầy chúng ta, ngay cả bà lão PhangChong cũng biệt vô âm tích. Có lẽ bọn chúng đang mưu tính việc chi đó, không giờ dòm ngó chúng ta. Lúc này là lúc mình phải tìm kế thoát thân.

MaiAnh cũng đồng tình, nói:

- Phải! Chúng ta phải trốn.

Nàng bỗng nghe trong người yếu ớt, sinh lực không đủ sức bước đi thì làm sao chạy trốn? Nàng chán nản nói với AnDu:

- Chắc cháu phải nằm chết ở đây.

AnDu an ủi:

- Chết thì chắc không chết đâu! Vì bọn chúng không định giết chúng ta. Bây giờ cháu chỉ cần bình phục để gặp dịp là chúng ta đào tẩu.

Cả hai đang thì thầm bàn tính bỗng nghe tiếng chân từ xa đi tới. AnDu ra dấu bảo MaiAnh im lặng. Người đi đến không ai khác hơn là tên mang thức ăn.

Hắn mang đến hai tô súp và hai ổ bánh mì. AnDu đã chã nói mấy lời để lấy lòng hắn:

- Chú em tốt bụng lắm! Cũng nhờ lòng tốt của chú em mà cô nương này bớt bệnh. Món súp này sẽ giúp cô ấy lấy lại sức nhanh chóng. Chà, mùi thơm quá! Là chú em tự tay nấu à?

Nghe khen mình là người tốt bụng, nấu súp ngon, lại trước mặt người đẹp bây giờ đã tỉnh thức ngồi đó... Tên nọ khoan khoái khoe:

- Vì bà PhangChong đi vắng nên tôi phải làm bếp thay bà.

MaiAnh nói tiếp theo:

- Tôi chưa ăn súp mà cũng biết là ngon.

- Súp này ăn giải nhiệt đó. Cô nướng mau ăn khi còn nóng.

Hắn vừa nói vừa bung mâm đến tận chỗ nàng ngồi, trao tận tay nàng tô súp và cái muổng. MaiAnh mỉm cười thay cho lời cảm ơn, mặc dù lúc ấy mặt còn tái xanh sau cơn đau khá nặng, nhưng nụ cười kia cũng đủ làm xiêu hồn lạc phách tên nọ. Hắn đứng sững sờ nhìn nàng. AnDu thừa dịp hỏi dò:

- Bà PhangChong đi đâu mà để chú em phải cực khổ làm bếp thay? Bộ trong nhà không còn ai phụ giúp chú em sao?

- Họ đi hết cả, chỉ còn tôi với tên gác cửa.

- Vậy chú em còn phải làm bếp bao lâu nữa?

- Chắc phải vài ba ngày nữa.

MaiAnh cũng lên tiếng dọa dẫm:

- Nhà rộng lớn như vậy, chú không sợ sao?

Hắn ta cười tươi, hỏi lại nàng:

- Sợ ai? Tên RôLăng gác dan canh chừng cẩn thận lắm.

Sợ hắn nghi ngờ tâm ý của mình, MaiAnh vờ nói:

- Tôi nói sợ đây là sợ ma. Vì tôi ở nhà rộng ít người, tôi sợ ma lắm.

Hắn phì cười:

- À, hoá ra cô sợ ma. Nhưng ở đây không có ma đâu.

AnDu hỏi dóng thêm một câu:

- Tên RôLăng chắc bắn súng tài tình lắm hé? Nhưng ngày đêm hẩn ngồi mãi một chỗ, mệt chịu sao thấu?

- Không đâu! Một ngày một đêm đổi phiên canh ba lần. Hai tên kia tay súng không giỏi bằng RôLăng, nhưng chúng được lệnh giết tù nhân trước khi thoát thân, nếu bị cảnh sát bao vây.

Chợt nhớ ra là mình tiết lộ hơi nhiều, hẩn vội vàng nói chữa:

- Nhưng ông và cô nương cứ ở yên trong này thì không gì phải sợ.

Hẩn dứt lời thì đi ngay, không dám cà kê nữa. MaiAnh và AnDu cũng sợ hẩn nghi ngờ nên không dám hỏi thêm.

Tối đó MaiAnh ăn khá ngon. AnDu cũng vui vẻ trong lòng ăn hết sạch các thứ. Ngày hôm sau MaiAnh nghe trong người đã khoẻ lắm. Nhờ nàng tuổi trẻ, nhất là ý định trốn khỏi nhà giam khiến nàng phấn khởi, cơn bệnh cũng tiêu mất.

Tuy vậy cả hai vẫn trong tình trạng nan giải, vì chưa biết lập kế gì qua mặt tên gác cửa để vượt ngục. Mỗi ngày hai lần tên mang thức ăn vẫn đến với mâm thức ăn, nhưng hình như hẩn bị khiển trách nên không dám la cà nói chuyện với hai tù nhân.

Tối đem đó là đêm tứ sáu trong tù, MaiAnh đã bình phục hẳn. Nàng còn thao thức không ngủ, vì ban ngày nằm một chỗ ngủ liên miên.

Bỗng nàng nghe tiếng chân dồn dập và tiếng nói nhiều người. Nàng chồm dậy lay thức AnDu đang ngủ ngời nơi góc phòng.

Cả hai lắng tai nghe được tiếng còn tiếng mất của bọn «hiệp sĩ». AnDu thì thào bên tai MaiAnh:

- Cháu nghe không? Họ mưu tính phục kích NãPháLuân vào đêm Chúa nhật trên đường từ dinh thự của Hoàng hậu HoaPhi trở về BaLê.

MaiAnh hỏi nhỏ:

- Sao họ biết được NãPháLuân đi trên đường đó?

- Hoàng hậu HoaPhi hiện ngụ ở dinh thự riêng, xa thành phố BaLê. Mỗi tuần NãPháLuân đều đến đó viếng vợ cũ, ai cũng đều biết.

MaiAnh bỗng lo lắng nói:

- Bọn họ hung dữ như vậy mà Hoàng đế lọt vào ổ phục kích của họ thì nguy lắm!

Không hiểu sao MaiAnh lại buộc miệng nói thế?

Hoá ra trong lòng nàng vẫn còn yêu người ấy, nên lo lắng cho an nguy của người ấy! Dù người ấy là Hoàng đế NãPháLuân thì cũng là Sạc của nàng!

Nàng tuy là cô gái biết lý lẽ, nhưng con tim không biết lý lẽ! Cho nên tình yêu và lý trí cứ xâu xé với nhau!

Mấy hôm nàng bị nóng sốt không còn nhớ đến chuyện mình... Giờ sức khoẻ đã bình phục, cơn đau của ái tình lại tái diễn!

Làm sao quên được người đã cùng nàng ân ái đậm đà? Làm sao quên được những lời yêu dấu trong vòng tay người yêu? Thủy chung nàng vẫn yêu người ấy, dù rằng với cái tên mới NãPháLuân!

Bọn «hiệp sĩ» trở về bàn tán một lúc rồi gian nhà trở lại vắng lặng.

Họ đi hết rồi! Phên này họ muốn làm lịch sử: «ám sát Hoàng đế»!

MaiAnh chợt nghĩ đến trò chính trị bỉ ổi, người nọ muốn thủ tiêu người kia. Vua trước và cha mẹ nàng bị phe cách mạng giết chết. Giờ NãPháLuân, phe cách mạng, lại sẽ phải chết vì nhóm cũ.

Như vậy ai là người tốt? Ai đúng ai sai? Đất nước này đâu phải là của riêng một nhóm người? Tại sao cứ phải phe mình làm chủ thì mới vừa lòng, phe khác thì chống đối?

Cha mẹ nàng vì trung quân mới chết theo Vua. Nhưng nghĩ kỹ, Vua trước không đem được no ấm và thái bình cho toàn dân. Bên ngoài các nước láng bang khuấy nhiễu, bên trong dân tình đói khổ, trong khi Vua và Hoàng hậu sống phè

phõn nơi cung điện nguy nga, không dòm ngó đến dân đến nước.

Cuộc cách mạng 14 tháng 7 năm 1789 là của dân, nhưng không đem được kết quả tốt đẹp gì ngoài sự chém giết thanh trừng bừa bãi giai cấp trưởng giả. Mãi đến khi NãPháLuân lên nắm chính quyền mới đem lại cuộc sống bình thường cho dân chúng. Bên ngoài các nước láng bang thần phục, dân tình trong nước bớt nghèo đói. Thế nhưng, NãPháLuân có tham vọng, muốn làm bá chủ ÂuChâu thì tương lai sẽ có chiến tranh...

Xem thế kẻ thù của NãPháLuân không những phe chống đối trong nước, mà còn khắp nơi ở các nước láng bang, các nước chư hầu...

MaiAnh chợt nhớ đến câu nói của Sạc đêm nào:

«Không ai biết được ngày mai ra sao? Nàng đừng nghĩ ngợi xa vời. Giả như ta chết ngày mai, nàng còn yêu ta hay theo ta mãi mãi được không?»

Và nàng đã nói với chàng:

«Nếu anh chết thì em nguyện sẽ chết theo anh».

Lời nói của cả hai còn rành rành đó...

Nay mai người yêu của nàng sẽ lâm vào vòng nguy hiểm. Còn nàng ngồi trong ngục thất này tâm tư dửng dăng giữa «yêu và thôi yêu». Con tim và lý trí xâu xé làm đôi nên mảnh tình này chỉ còn một nửa!

Cuối cùng nàng nhủ với mình:

«- Phải trốn!»

Trốn không phải chỉ trốn khỏi nhà tù, mà trốn cả tình yêu với «một người tình không thể». Nàng cần phải đi thật xa, một nơi không có dấu vết của kỷ niệm đau khổ. Chốn đó có thể là bên kia thế giới...

Nhưng nàng chưa muốn chết, thì bên kia thế giới tại sao không thể là nước Mỹ bên kia bờ đại dương?

«- ĐạtSơn!»

Nàng lẩm bẩm trong miệng một cái tên ĐạtSơn.

Cái tên mà trước đây nàng nghe ghét cay ghét đắng mỗi khi nhớ tới. Giờ cũng với cái tên ấy nàng nghe lòng êm ả như một đêm lặng gió đứng trên boong tàu nhìn ánh trăng soi trên mặt nước.

Bây giờ MaiAnh mới ân hận đã không nghe lời khuyên của ĐạtSơn. Chàng đã tiên liệu rằng nàng sẽ gặp hiểm nguy. Thế nhưng nàng không nghe, không tin! Có lẽ hôm nay chàng đã trên con tàu trở về nước Mỹ rồi!

Đang khi MaiAnh ôm đầu khổ sở và thương hại cho sự ngu muội của mình, chợt nghe như có tiếng đục tường đào đất ở đâu đó...

Ai? Ai làm việc này? Bọn gác dan đang dỡ trò gì? Bọn hiệp sĩ chắc không làm trò quái lạ này! Chẳng lẽ... có cứu tinh sắp đến?

MaiAnh lẳng tai nghe và đảo dác nhìn quanh... AnDu cũng chưa ngủ, cũng nghe tiếng động lạ và đang thắc mắc như nàng.

Tiếng đào đất mỗi lúc một gần, hình như tiến về phía phòng giam... Cuối cùng MaiAnh nghe từ lòng đất một giọng nói mừng rỡ reo lên:

- Em biết chắc là cô nương gặp nạn mà! May quá! Cô nương chưa hề gì!

MaiAnh mở đôi mắt tròn xoe ngạc nhiên:

- Ủa Chư? Làm sao em vào đây được?

AnDu hết sức kinh ngạc khi thấy một cái đầu lú lên khỏi mặt đất ở bên ngoài song sắt. Ông càng ngạc nhiên hơn khi nghe MaiAnh kêu mừng rỡ.

Chư lẳng xăng nói:

- Em xui quá, đào không đúng chỗ! Bây giờ muốn cứu cô nương ra khỏi phòng giam phải có cửa loại cửa sắt, hoặc em phải đào thêm đoạn mới để lọt vào trong.

MaiAnh mừng quỳnh hỏi:

- Làm sao em biết được ta ở đây mà tìm đến?

- Chắc cô nương còn nhớ hôm em gặp cô nương ngoài phố?

- Nhớ chứ!

- Hôm đó em cũng đã lưu ý cô về chiếc xe đen theo dõi cô. Tánh em tò mò nên em muốn biết họ làm gì nên hôm đó em theo sát họ và biết được chỗ ở của họ. Tuần rồi em không thấy chiếc xe đen chạy trên đường nữa. Em lò dò đến Vương phủ hỏi tên đánh xe, mới biết cô nương mất tích sau một chiều ra đi với Thân vương rồi không trở về. Trong nhà ai nấy đều xầm xì to nhỏ. Có người nói cô nương hiện sống với người có thế lực nhất nước. Có người nói cô nương bỏ trốn. Người nghĩ thế này, người nghĩ thế kia... Nhưng tên đánh xe nói hình như Thân vương rất lo lắng. Sau khi nghe biết mọi sự, em liền nghĩ ngay đến chiếc xe đen nên chạy đến đây dò dẫm và biết được nhóm kỵ mã hắc y bắt giữ cô nương. Thế là em chờ bọn họ đi vắng thì bắt đầu đào lỗ...

Nói đến đó Chư cười hì hì:

- Còn nghề đào lỗ là nghề đạo chích của em khi xưa.

AnDu lúc đó mới lên tiếng:

- Chú em nên tìm cách đưa cô nương rời khỏi chỗ này cho sớm, kéo bọn họ trở lại.

MaiAnh vì quá vui mừng quên giới thiệu hai người, nên vội vàng nói:

- Xin lỗi! Cháu quên giới thiệu bác. «Chàng trai trẻ này là Chư, hướng dẫn viên bến xe đò, cũng là người đầu tiên cháu quen biết khi đặt chân đến kinh thành BaLê».

Quay sang Chư, MaiAnh nói:

- Đây là bác AnDu, ân nhân của ta. Em hãy chào hỏi đi.

Cả hai chào nhau. Chư cười nói:

- Xin cô nương và bác AnDu yên tâm. Hôm nay đã trễ vì trời sắp sáng. Ngày mai em sẽ trở lại cùng với dụng cụ để cưa sắt. Chỉ lo là không biết có tìm ra loại dụng cụ ấy không?

MaiAnh vụt nói:

- Ta có người bạn... Chắc ông ấy sẵn sàng giúp ta. Hay là em đến tìm ông ta nói rõ cảnh tình của ta, nhờ ông ấy giúp em giải cứu ta.

Chư tươi ngay nét mặt:

- May quá! Vậy cô nương cho em biết tên và chỗ ở của ông ấy.

- Người ấy tên là ĐạTson Bôfo, hiện ngụ tại khách sạn KhảiHoàn, đường CêRu.

Chư lảm bảm:

- ĐạTson BôFo, khách sạn Khải Hoàn đường CêRu. Em nhớ rồi! Em nhất định tìm ông ấy để cùng đến đây giải cứu cô nương và bác AnDu nhé?

Chư sắp sửa thụt đầu xuống lỗ đất, MaiAnh vội nói:

- Cũng có thể ông ĐạTson đã rời BaLê rồi.

Chư hỏi:

- Nếu em không gặp người ấy, cô cần nhắn ai khác không?

MaiAnh trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Nếu không gặp ông ấy thì thôi vậy. Em hãy trở lại đây tìm cách giúp ta và bác AnDu. Đừng quên chúng tôi nhé?

Chư cười nói:

- Đương nhiên rồi! Xin cô nương và bác an lòng.

Chư cúi đầu chào một lần nữa rồi biến dạng dưới lòng đất, nhưng không quên kéo miếng gạch để che lấp lỗ trống.

MaiAnh thở một hơi dài nhẹ nhõm. Nàng hết sức vui mừng vì không ngờ lúc nguy nan lại có cứu tinh.

Ai ngờ một kẻ gặp giữa đường mà MaiAnh xem như là giai cấp hạ nhân, giờ lại là cứu tinh của nàng! Lòng tốt của Chư làm MaiAnh cảm động và thấy rằng giai cấp quý phái trưởng giả là giai cấp ích kỷ nhất!

Khi trước trên đường hoạn nạn nàng gặp công tước ĐaVa cầu xin ông thương xót hoàn cảnh của nàng giúp nàng lia Anh, nhưng ông ta dửng dưng từ chối, còn nói lời mai mỉa.

Bây giờ Bộ trưởng PhuXê và Thân Vương TalâyRăn cũng thế! Nàng mất tích cả tuần nay mà chẳng ai lo lắng tìm kiếm! Bộ cảnh sát từng ấy người, nếu PhuXê ra lệnh thì đã tìm thấy MaiAnh.

Xem thế, nàng còn sống hay đã chết họ cũng chẳng quan tâm! Nàng còn sống họ lợi dụng thêm. Giả như nàng chết rồi thì họ còn hàng trăm cô gái khác để lợi dụng! Quả là chua chát!

Ngồi im lìm trên đồng rơm nghĩ ngợi lung tung về tâm địa người đời MaiAnh không hay là trời đã sáng. AnDu vẫn còn nhắm mắt dưỡng thần.

Thời gian chậm chậm trôi qua...

Buổi trưa tên mang thức ăn đem đến những thịt, những rau, bánh mì... Bữa ăn hôm nay có thể kể là thịnh soạn. Nhưng MaiAnh ăn rất ít, vì trong bụng nôn nao mong chóng đến chiều tối để gặp lại cứu tinh.

Tối đêm đó vừa ăn xong MaiAnh nghe tiếng chân rầm rập trong nhà thì đoán là bọn «hiệp sĩ» đã trở lại. Đêm nay là đêm thứ tám nàng ngồi trong nhà tù của họ, tức nhằm ngày Chúa Nhật. Chiều đó NãPháLuân gặp nàng trên đường từ dinh thự hoàng hậu HoaPhi về BaLê. Vậy đêm nay Hoàng đế sẽ đi thăm vợ cũ như thường lệ và sẽ bị bọn hiệp sĩ ám sát trên đường về.

Nghĩ đến đó tay chân MaiAnh run rẩy, lạnh ngắt!

Chợt có tiếng chân đi về phía nhà giam. MộVấn xuất hiện ngoài song sắt. AnDu vụt nói như hét:

- Chúng ta có khách viếng rồi!

MaiAnh đã nhìn thấy MộVấn, nhưng khi nghe AnDu hét to lên nàng kịp hiểu ý ông muốn Chư nghe biết, nếu giờ này cậu ta đang len lỏi dưới hang đào. Vì vậy MaiAnh cũng lớn tiếng:

- Tôi không thích ai đến thăm tôi giờ này.

MộVấn cười nham hiểm:

- Cô không thích, nhưng tôi vẫn muốn thăm cô! Cô khoẻ chứ?

MaiAnh hét lên:

- Tôi không cần ông tới đây hỏi thăm sức khoẻ tôi. Hãy để tôi yên!

MộVấn phát câu:

- Việc gì cô phải la hét lớn tiếng như vậy? Cô nói giọng bình thường không được sao mà phải la làng?

MaiAnh vẫn không nhỏ giọng:

- Tôi bị cảm ho, nên giọng tôi như vậy đó! Ở đây đâu có ai mà tôi có thể la làng?

MộVấn cười hình:

- Hừ, cô muốn la thì cứ la. Đừng tưởng Thủ lĩnh có ở đây mà che chở cho cô. Ông ta là người nhẹ dạ với đàn bà, chớ tôi thì không đâu!

MaiAnh cười mỉa:

- Cho dù ông có thắng có giết được tôi, cũng đâu có vinh dự gì hả ông hiệp sĩ?

MộVăn quắc mắt, nói:

- Ai bảo tôi muốn giết cô? Cho cô biết, nếu cô chết là nhẹ tội đó. Tội của cô nặng lắm, không được chết dễ dàng đâu! Cô cần sống để đền bù tội lỗi. Chúng tôi sẽ giao cô cho bà Phang-Chong để bà bán cô mỗi đêm kiếm tiền. Và chẳng nghề này cô đã chọn rồi! Làm điếm hoàng gia hay điếm cho dân thường cũng một nghề thôi!

Bị sỉ nhục MaiAnh uất ức đờ lưỡi, không nói được nữa. AnDu thấy thế xen vào:

- Tôi thiết tưởng ông nên để cô này yên. Mang danh «hiệp sĩ» mà ức hiếp một cô gái, tội lắm! Nếu ông biết hổ thẹn thì đã không chường mặt ra gặp loài người nữa!

Câu nói của AnDu đâu khác gì mắng MộVăn là loài thú?

Bấy giờ gương mặt của MộVăn tái xanh. Rồi từ màu xanh trở thành màu đỏ bừng bừng giận theo tia mắt của ông ta. Chưa biết ông ta sẽ có thái độ nào với hai tù nhân?

Cả MaiAnh và AnDu đều chấn động trước hung quang của ông ta và chờ đợi điều kinh khủng xảy đến...

Thình lình có tiếng nói từ bên ngoài vọng vào:

- Đủ rồi ông MộVấn! Ông để cho tù nhân yên có được không? Chúng ta còn nhiều việc phải làm tối nay. Giờ chúng ta phải đi ngay.

MộVấn quay mặt bước đi, nhưng còn ám ức AnDu nên hăm dọa:

- Chờ ta trở lại, ta sẽ xẻo tai ông, để ông không phải nghe rồi xen xỏ vào chuyện người khác.

MộVấn đi rồi MaiAnh ôm mặt khóc oà, nói:

- Chúng ta không còn hy vọng gì nữa! Chúng ta chết đến nơi rồi bác AnDu ơi! Có lẽ Chư đã đến đây và sợ hãi bỏ về rồi.

- Suyt! Cháu đừng nói lớn tiếng! Bọn họ chưa ra khỏi nhà này. Chúng ta chưa tuyệt vọng đâu! Giờ này còn sớm. Chư nói trở lại, chắc sẽ trở lại. Cậu ta tuy còn trẻ mà có nghĩa khí lắm, đừng lo!

Có tiếng chân dồn dập. MaiAnh lo lắng đưa mắt nhìn AnDu như ngầm hỏi việc gì? AnDu lắng nghe và nói:

- Có lẽ bọn họ tập hợp để đi ám sát NãPháLuân.

MaiAnh hốt hoảng hỏi:

- Làm sao bây giờ?

Bây giờ nàng không còn dối lòng nàng nữa! Nàng đã thật sự yêu con người nàng gặp đêm hôm ấy. Dù người ấy mang tên nào, cũng là người yêu của nàng, cũng là người từng ân ái

mặn nồng. Dù một đêm thôi cũng là tình chồng vợ. Nghĩa gói chẵn không thể một lúc mà quên được!

Tình yêu vụt đến như cơn giông.

Một tuần qua cô đè nén tâm tình, tự dối lòng, tự cảm đoán... Bây giờ bỗng nhiên nổ bùng như sấm sét! Nàng kêu lên:

- Làm sao cứu chàng? Làm sao cứu Hoàng đế?

- Suyt! Cháu hãy bình tĩnh! Bác nghe hình như có tiếng động dưới lòng đất. Hình như Chư đã trở lại?

MaiAnh ngưng khóc, lắng nghe... Mắt nàng mở to khi trông thấy miếng gạch ngụy trang lay động. Chư lên trước và ĐạtSơn lú mặt lên sau. Nàng mừng rỡ reo lên:

- May quá! May quá ông còn đó! Tôi... sợ...

Nàng mừng quýnh nói loạn cả lên, lệ tuôn lã chã.

ĐạtSơn thọt tay qua song sắt nắm bàn tay giá lạnh của nàng. Hơi ấm của tay chàng như đem thêm sức cho MaiAnh. Nhìn thấy nét mặt mừng rỡ của nàng khi trông thấy mình, ĐạtSơn sung sướng lắm, hí hửng nói:

- Đáng lý ra hôm nay tôi đã đi rồi. May sao tôi ở lại trễ vài ngày mà có dịp cứu cô. Thôi đừng khóc nữa! Mọi việc sẽ qua đi!

Rồi chàng quay sang Chư:

- Em mau đem dụng cụ đồ nghề để cưa song sắt.

Chàng cười nói với MaiAnh:

- Nhanh lắm! Cưa này chỉ trong chớp nhoáng là cô sở lòng.

Bỗng nhiên MaiAnh hốt hoảng nói:

- Không kịp giờ để cứu chúng tôi đâu! Xin ông hãy gấp cứu «Người» đang bị bọn phản loạn mai phục giữa đường. Phải gấp báo tin cho «Người».

ĐạtSơn không hiểu MaiAnh nói gì, nói ai? Nhưng khi nghe nàng chưa muốn ra khỏi nhà tù, chàng kinh ngạc sững sờ hỏi:

- Cô muốn đi cứu người nào? Trời ơi, tôi không tưởng nổi cô điên đến độ đó! Bây giờ hãy để tôi với Chư cứu cô ra. Còn việc cứu người khác thì hạ hồi phân giải.

MaiAnh khản khoảng nói:

- Xin ông hãy nghe tôi, việc này khẩn cấp lắm! Sinh mạng của người ấy quan trọng hơn sinh mạng của tôi.

Rồi nàng tóm tắt thuật cho ĐạtSơn biết bọn «hiệp sĩ áo đen» đang mai phục giữa đường để ám sát Hoàng đế NãPhá-Luân.

ĐạtSơn lắng nghe nàng kể, song vẫn không ngừng tay việc cưa song sắt. Chàng vừa làm vừa nói:

- Tôi đến đây để cứu cô thì không thể ra đi không có cô. Tôi ngưỡng mộ NãPháúân, nhưng không vì thế mà bỏ lại cô trong nhà giam này với bọn sát nhân.

Trong lúc chàng giải bày với MaiAnh thì việc cưa song sắt đã xong. ĐạтSơn nhìn AnĐu hỏi:

- Nếu ông la làng lên, bọn gác dan có nghe không?

AnĐu gật đầu:

- Tôi thét lớn, chắc chúng phải nghe chứ?

- Vậy ông hãy thử thét lớn, xem sao?

AnĐu la hét âm âm như heo bị thọc huyết. Tên mang thức ăn hàng ngày chạy đến. ĐạтSơn và Chư núp sau cánh cửa nên hẳn không trông thấy gì ngoài việc AnĐu ngóng cổ la thét. Hẳn bực mình càu nhàu:

- Việc gì mà ông la hét như heo bị chọc tiết vậy? Tụi gác dan mà nghe thì chúng nó giết ông đó.

Hẳn nói và quay lưng đi. ĐạтSơn từ sau cánh cửa vọt ra vung tay đập vào đầu hẳn một cú. Hẳn ngất xỉu tức khắc. ĐạтSơn vội vàng kéo hẳn giấu vào một góc, rồi lên tiếng:

- Nào, bây giờ hai người tiếp tục la làng lên cho bọn gác dan chạy vào đây.

Bằng lối phục kích như thế ĐạтSơn đánh ngã hai tên gác dan còn lại. Bây giờ nhà trống, không còn ai canh giữ, bốn người chạy ra khỏi nhà tù.

Vì nhà tù nằm trong vùng đất hoang vắng, họ phải đi qua đoạn đường lầy lội bùn sinh. MaiAnh không có giày, giày nàng đã bị bà lão PhangChong lột mất. Nàng lại không quen lội nước nên té lên té xuống mấy lần, xiêm y mặt mày lấm lem bùn đất. ĐạtSơn phải dìu dắt nàng bước tới.

ĐạtSơn nhắm nếu cứ mãi dìu MaiAnh từng bước thì không thể rời chỗ nguy hiểm đó nhanh được, nên bồng nàng lên chạy theo AnDu và Chư.

Lúc ra đến đường lộ không thấy có người đuổi theo, AnDu mừng rỡ nói:

- Chúng ta thoát rồi các bạn ơi!

Ông ta vừa nói vừa hít không khí vào phổi, như muốn gom hết khí trời của tự do! ĐạtSơn hỏi:

- Chúng ta phải mau thoát khỏi vùng này mới an toàn được.

Nhưng MaiAnh không vui mừng vì được tự do. Nàng đang lo lắng cho NãPháLuân. Nàng hỏi ĐạtSơn:

- Làm sao tìm cỗ xe ngựa?

ĐạtSơn vẫn còn bồng nàng trên tay, nói:

- Xe tôi đậu không xa đoạn đường này lắm. Tôi có thể mang cô đến đó.

- Nhanh lên! Chúng ta phải đi nhanh mới kịp. Ông có thể bỏ tôi xuống để tôi chạy theo ông.

ĐạtSơn đặt nàng xuống. Nàng chạy theo ĐạtSơn về phía chỗ đậu xe. AnDu chạy theo Chư đã tới trước nơi đó rồi. Mọi người vừa ngồi vào xe, MaiAnh hỏi:

- Nhanh lên! Cho xe chạy đến dinh của Hoàng hậu Hoa phi.

ĐạtSơn lắc đầu:

- Ngày mai! Ngày mai nếu cô muốn gặp Hoàng đế hoàng hậu tôi sẽ đưa cô đến đó. Hiện giờ mình mẩy xiêm y cô ướt đầm dơ dáy, cô không thể ăn mặc như vậy gặp họ.

MaiAnh khấn khoản nài nỉ:

- Tôi van ông! Giúp tôi cứu Hoàng đế đêm nay. Ngày mai tôi sẽ theo ông qua Mỹ. Tôi sẽ không còn bận bịu gì trên xứ này nữa.

ĐạtSơn nhíu mày hỏi:

- Sao cô lo lắng cho Hoàng đế NãPháLuân đến thế? Ông ta là Vua, đi đâu cũng có tùy tùng hộ vệ, cô lo làm gì? Nếu tôi nhớ không lầm, cô vốn thù ghét NãPháLuân lắm mà?

MaiAnh nói giọng ngượng ngùng:

- Phải! Lúc trước tôi ghét ông ta, nhưng... bây giờ thì không còn ghét nữa. Cũng như đối với ông... tôi không còn

thù hận ông nữa! Xin ông hãy giúp tôi thỏa nguyện đêm nay việc cứu Hoàng đế. Tôi hứa ngày mai sẽ theo ông.

ĐạtSơn dịu dàng nói:

- Được rồi! Tôi sẽ làm mọi điều theo ý cô, miễn là cô thấy hạnh phúc.

- ĐạtSơn! Nếu thế thì anh hãy đưa tôi đến dinh Hoàng hậu, nhanh lên!

Lần đầu tiên nàng gọi ĐạtSơn bằng tiếng anh ngọt ngào làm chàng xúc động thật sự. Chàng nhìn nàng bằng đôi mắt hết sức thân ái và nói bằng giọng hơi run:

- Cô hứa ngày mai sẽ đi với tôi thật chứ?

MaiAnh mỉm cười dịu dàng:

- Tôi hứa! Tôi không dối gạt anh đâu! Bây giờ là tôi cầu anh để được ra đi với anh, chớ không phải anh cầu tôi.

ĐạtSơn nghe nàng nói thể nét mặt tràn đầy hạnh phúc, nói:

- Tôi xin đưa cô đến dinh Hoàng hậu. Nào ông AnDu và Chư! Chúng ta cùng đến dinh Hoàng hậu.

Chàng cho xe chạy vùn vụt. MaiAnh không ngờ con người lèo lái con tàu trên biển cả lại tinh diệu trên mặt đường đến thế!

Đọc theo đường đi, Chư vụt la lên xin được xuống xe vì xe chạy ngang nhà bà nội cậu ta. Chư muốn thăm bà nội và ngủ lại đó. ĐạtSơn lập tức dừng xe cho Chư xuống và căn dặn:

- Em ngủ ngon nhé? Ngày mai khoảng 11 giờ em hãy đến khách sạn tìm tôi. Tôi có chuyện muốn nói với em.

- Vâng! Em sẽ đúng hẹn.

MaiAnh cũng nắm tay Chư thân thiết nói:

- Cảm ơn em nhiều nhé? Từ nay chúng ta là người một nhà.

Vì ĐạtSơn không thông thuộc đường xá ở BaLê nên phải giữ AnDu ở lại trong xe để chỉ đường. Chiếc xe này chàng mượn của một người bạn, vì không biết thời gian giải thoát cho MaiAnh bao lâu nên chàng không mượn luôn người đánh xe. Cũng may chàng quen tự điều khiển xe cho mình trên đất Mỹ nên không gặp khó khăn.

Chàng nhìn thấy AnDu mệt lã người sau cuộc vượt ngục, mà không cho ông ta về nhà ngay, nên lã chã nói:

- Đàn bà muốn là Trời muốn. Ông chịu cực với cô ấy thêm một lúc nữa nhé?

AnDu mỉm cười không nói. Ông còn lạ gì MaiAnh?

Nàng còn trẻ, tình yêu bông bột sôi nổi thì dễ gì quên được NãPháLuân? Dù ngoài miệng nàng nói «không yêu ông

ta nữa». Nhưng miệng nàng nói thế, nhưng lòng nàng có như vậy không? Chờ xem!

Nghe MaiAnh hứa với ĐạtSon sẽ đi theo chàng ta qua Mỹ, AnDu tức cười thầm, nhưng ông không nói ra. Ông nghi ngờ lắm! Ông rõ tâm tình nàng và thương nàng như con gái nên chỉ mong nàng được hạnh phúc. Nếu yêu Hoàng đế mà có hạnh phúc thì sợ gì mà không yêu? Được làm tình nhân cho một Đại Đế bá chủ Âu Châu chẳng phải là điều vinh diệu đó sao?

Cũng vì quan niệm như thế nên AnDu không can ý muốn của MaiAnh!

Bảy giờ xe đã chạy trên con đường hướng về lâu đài của Hoàng hậu HoaPhi, cũng là độc đạo duy nhất dẫn về lâu đài. Nhưng lạ lùng làm sao, đó đây vắng lặng không người?

Chẳng lẽ bọn «hiệp sĩ áo đen» không hành sự đêm nay sao? MaiAnh vô cùng thắc mắc, hỏi giọng lo âu:

- Phải chăng mọi sự đã xảy ra rồi? Chúng ta đã đến trễ rồi?

AnDu thấy nàng lo hoảng, nên tức cười:

- Giả như bọn họ đang có mặt ở đây, chẳng lẽ chường mặt ra đường cho mọi người thấy? Nếu muốn ám sát Hoàng đế thì phải ẩn núp chớ?

MaiAnh nghe AnDu nói, an tâm một lúc. Xe chạy nhanh lắm, chẳng mấy chốc thu ngắn khoảng cách đến lâu đài. Từ xa

AnDu nhìn thấy nhiều cỗ xe ngựa và đoàn Ngự Lâm Quân đứng đầy trước sân liền nói với MaiAnh:

- Nhìn bọn họ kia... Chúng tỏ Hoàng đế còn đó.

- Sao Bác biết?

- Vì xe của Hoàng đế còn đậu sờ sờ đó.

- Có chắc là xe của ông ta không?

- Bác còn lạ gì xe của Hoàng đế? Hơn nữa bọn Ngự Lâm Quân còn đó, tất nhiên ông cũng còn đó.

- Những người lính đứng đó cũng có thể là gác dan của dinh Hoàng hậu mà?

Cho đến lúc đó ĐạtSơn vẫn lặng im nghe AnDu và MaiAnh nói chuyện với nhau. Chừng nghe nàng cứ mãi không tin lời AnDu, ĐạtSơn xen vào:

- Ngự Lâm Quân của Hoàng đế ăn mặc đặc biệt, nhìn là biết ngay, bác AnDu sao lầm được?

Chàng vừa nói vừa cho xe dừng lại và nói với AnDu:

- Ngự Lâm Quân đứng tràn bên đường, làm thế nào vào trong xin gặp Hoàng đế?

AnDu đáp:

- Chắc bọn chúng chẳng cho xe chúng ta đến gần, mà thường dân như chúng ta không thể nào xin gặp mặt Hoàng đế. Muốn gặp mặt ông ta phải nghĩ cách khác.

ĐạtSơn nói:

- Hay là mình trèo tường lên vào bên trong?

AnDu suy nghĩ một khắc rồi đáp:

- Chắc chỉ còn cách đó thôi! Cũng may đèn đuốc quanh vách thành lâu đài không sáng lắm.

MaiAnh nói:

- Nhưng tường cao quá, tôi làm sao leo được?

ĐạtSơn nhìn nàng mỉm cười, giọng dí dỏm:

- Chính nàng muốn phiêu lưu mạo hiểm mà? Thôi thì đành phải trèo tường vậy!

MaiAnh cười:

- Một cũng phải liều, mười cũng phải liều!

Nhưng ĐạtSơn bỗng đổi ý nói:

- Hay là một mình tôi leo vào trong gặp Hoàng đế. Cô và bác AnDu ở bên ngoài chờ tôi.

MaiAnh lắc đầu:

- Không! Không! Tôi cũng muốn đi theo anh.

Nhắm không cản nổi MaiAnh, ĐạtSơn nói:

- Thôi được! Tôi nhảy vào trong trước, bác AnDu giúp cô trèo lên bệ tường, sau đó cô phóng xuống, tôi sẽ đón cô.

Chàng qua sang AnDu căn dặn:

- Ông ở bên ngoài chờ chúng tôi. Nếu việc êm thấm thì chúng ta cùng về chung. Bằng như có biến xảy ra, ông tự lái xe về khách sạn của tôi, khách sạn Khải Hoàn.

- Tôi biết rồi!

- Nhà ông ở đâu?

- Tôi chưa có chỗ ở. Khi bị bọn «hiệp sĩ áo đen» bắt giam, phòng trọ của tôi đã bị chủ nhà lấy lại rồi.

- Vậy tạm thời ông ngụ tại phòng tôi ở khách sạn, nếu tôi không về.

Chàng dứt lời định phóng qua tường, nhưng chợt nhớ còn điều chưa nói với AnDu nên quay mặt hỏi:

- Ông biết điều khiển cỗ xe ngựa chứ?

- Tôi lái không giỏi, nhưng chắc làm được.

- Tốt lắm! Hẹn gặp lại.

Dứt lời chàng phóng qua bên kia tường, mặc dù tường thành khá cao. Trong khi AnDu phải đứng khom lưng làm thang cho MaiAnh leo lên đến đầu tường. ĐạtSơn đứng bên trong dang hai tay, nói:

- Cô hãy phóng xuống đi, tôi đón cô.

Nàng nhắm mắt phóng xuống, may sao nằm gọn trong tay ĐạtSơn. Nàng nghe rõ tiếng đập của tim chàng dồn dập mà không hiểu vì chàng dùng quá sức, hay vì sự va chạm của hai thể xác? Nàng ngược mắt nhìn chàng... Bốn mắt cùng xao xuyên...

ĐạtSơn đặt nàng xuống đất, nói:

- Tôi và cô phải đi lên ra cửa sau để tránh bọn thị vệ. Phải đi thật êm, không có...

Chàng vụt hốt hoảng nói nhanh:

- Không kịp nữa rồi! Chiếc xe của Hoàng đế dường như sắp sửa khởi hành. Bọn ngự lâm quân đã lên ngựa...

MaiAnh lých quỳnh kêu lên:

- Trời ơi! Chúng ta phải làm sao?

- Chúng ta đành phải làm rùm lên cho bọn thị vệ và ngự lâm quân hốt hoảng đình chỉ việc ra đi của Hoàng đế. Khi đó họ vây bắt chúng ta, chúng ta xin gặp Hoàng đế.

MaiAnh đồng ý:

- Chúng ta đành phải làm liều.

Không chậm trễ, cả hai cùng chạy như bay về hướng bọn ngự lâm quân. Tức khắc các tia đèn pha chiếu về phía họ và khắp lâu đài đèn thấp sáng lên, cùng lúc với bầy chó sủa và tiếng quát:

- Có thích khách! Có thích khách!

- Các người đứng lại, nếu không sẽ bị bắn.

ĐạtSơn và MaiAnh như lọt vào trận địa. Hàng loạt mũi súng chia về phía họ...

MaiAnh như không biết sợ hãi, chạy bừa tới trước. ĐạtSơn không kịp ngăn cản, chợt có tiếng súng nổ. Chàng kinh hãi chạy theo để che chở cho nàng. Tay chàng vừa kịp nắm MaiAnh kéo khỏi tầm súng bắn tới, thì lúc ấy một phát súng khác xuyên qua vai chàng.

ĐạtSơn ngã quỵ, buông MaiAnh ra. Nàng lỏng tay chạy vọt tới trước, nhưng khi hay biết ĐạtSơn bị thương liền quay trở lại, chân vấp phải mô đất, té nhào.

Bấy giờ bọn lính canh phòng và ngự lâm quân của NãPháLuân ủa tới bắt cả hai. MaiAnh hỏn hển nói:

- Các ông gấp báo cho Hoàng đế, Ngài sẽ gặp nguy hiểm khi rời khỏi nơi đây.

Nghe giọng nói của phụ nữ, vị quan vừa đi tới ngạc nhiên kêu lên:

- Đàn bà? Thích khách sao lại là đàn bà? Có phải là quân phản loạn không?

ĐạtSơn đã bất tỉnh, chỉ còn MaiAnh eo éo trả lời:

- Chúng tôi không phải là thích khách! Chúng tôi cũng không phải quân phản loạn! Chúng tôi muốn cứu Hoàng đế.

Viên sĩ quan và tên lính kè nạng đến giữa sân. NãPháLuân nghe tin bọn thích khách xâm nhập dinh thự, tức giận lắm, từ trong nhà đi ra quát lên:

- Giải bọn phản loạn đến trước mặt ta.

ĐạtSơn vì đã bất tỉnh nên bọn lính đã khiên đi rồi. Chỉ còn MaiAnh bị đến lồi trước mặt Hoàng đế. Đầu tóc mặt mày nàng đều lấm lem bùn đất, lại thêm xiêm y xấu xí, trong lúc chạy bị rách tả tơi nên chính NãPháLuân cũng không nhận ra người con gái mình đã từng ôm ấp đêm nào.

Viên sĩ quan cận vệ vội bước tới trước mặt NãPháLuân báo trình tự sự:

- Bẩm Ngài, người con gái này nếu không điên thì thuộc thành phần nguy hiểm.

MaiAnh quỳ sụm trước mặt NãPháLuân nói:

- Xin Hoàng thượng hãy nghe thiếp tường trình... Người ta muốn ám sát Ngài trên lộ trình SơnLâu. Xin Ngài đừng đi qua đoạn đường ấy, vì Ngự lâm quân không đủ sức đối đầu với bọn họ.

Dù cho nằm mộng NãPháLuân cũng không tưởng tượng nổi cô gái đang quỳ trước mặt mình là MaiAnh. Nhưng khi nghe giọng nói thanh thót vào tai, ông không quên giọng nói của nàng tiên hôm trước, miệng ông há hốc ra vì quá kinh ngạc:

- Hả? Nàng? Nàng ở đâu lú ra? Làm cái gì ở đây? Muốn hãm hại ta à?

MaiAnh vẫn còn quỳ và ngược mặt lên đủ cho NãPháLuân nhìn lại gương mặt quen thuộc... Lúc ấy từ trong nhà một người đàn bà trẻ đẹp đi ra nói với NãPáLuân:

- Hoàng thượng đừng tin lời cô gái này. Có thể cô ta bị bắt nên vờ nói vậy. Hay cô ta là kẻ điên?

NãPháLuân nhếch môi cười. Nụ cười không khã ái như Sạc ĐờNi đêm nào, mà là nụ cười của một Hoàng đế đang xử tội phạm. Ông nói:

- Không phải đâu Hoàng tôn. Người con gái này ta có biết. Cô ta không bị điên đâu! Cô ta có là kẻ nguy hiểm hay không ta chưa thể...

Ông ta chưa nói dứt câu thì viên quan cận vệ bước tới thưa:

- Trình Hoàng thượng. Người đàn ông cùng đi với cô gái này bị ngất xỉu. Xin Ngài cho biết phải định đoạt ra sao?

MaiAnh nghe tin ĐạoSơn ngất xỉu, không biết sống chết ra sao, hốt hoảng đứng lên toan chạy đi tìm ĐạoSơn.Nhưng NãPháLuân ấn vai nàng quỳ xuống, hỏi bằng giọng danh thếp:

- Không chạy được đâu! Người đàn ông đó là ai?

Nước mắt lưng tròng, MaiAnh đáp:

- Thưa Ngài, ông ta là người Mỹ, tên Bôfo. Ông ta đã cứu thiếp từ nơi bọn phản loạn và đưa thiếp tới đây. Chúng tôi chỉ muốn báo tin Ngài về bọn người muốn hãm hại Ngài. Ông ta là người can đảm hiêm có. Xin Hoàng thượng cho săn sóc vết thương và không giam chàng vào tù.

NãPháLuân lạnh lùng:

- Việc đó để còn xem.

Lúc ấy ĐuRóc từ xa đi đến. Ông ta vừa kịp nhận ra MaiAnh và MaiAnh cũng nhận ra ông ta là người tiếp đãi mình trong đêm hội ngộ với Sạc ĐờNi.

Đang lúc ĐuRóc trở mắt ngạc nhiên khi trông thấy MaiAnh thì NãPháLuân đã ra lệnh:

- Người giải quyết tên Mỹ và cho ban tuần phòng đến lộ trình SânLâu xem thế nào? Phải chằng lời cô gái này là sự thật?

Mỗi lời nói của NãPháLuân như nhát dao đâm vào tim của MaiAnh.

Nàng đã yêu Sạc ĐờNi bằng tấm lòng chân thành, không vì vinh hoa phú quý. Suốt một tuần nơi nhà lao nàng đã nhớ nhiều và nghĩ nhiều đến Sạc, người yêu của mình. Rồi lý trí và

tình yêu sâu xé... Cuối cùng nàng đã để con tim mình làm chủ, đôn đả chạy đến đây...

Thoát khỏi nhà tù bọ áo đen, nàng chưa kịp mừng vì mãi lo cho sự an nguy của Hoàng đế. Bây giờ đứng trước mặt con người nàng nặng lòng lo âu và thương tưởng ấy mới thấy chua xót bẽ bàng!

Người đàn bà trẻ có tên Hoàng Tân lên tiếng:

- Mẹ tôi muốn gặp kẻ phản loạn.

Gương mặt của NãPháLuân đang đánh như thép, nghe nhắc đến ai đó... liền tươi nhuận trở lại. Ông phác tay ra hiệu cho MaiAnh theo ông ta và người đàn bà kia vào nhà.

Vừa đi NãPháLuân vừa rỉ nhỏ vào tai nàng:

- Cấm không được hó hé trước mặt Hoàng hậu là ta đã biết nàng và những gì xảy ra đêm hôm trước.

Mỗi cử chỉ và mỗi lời nói của NãPháLuân làm cho MaiAnh lạnh toát, không phải vì sợ, mà vì xấu hổ.

Phải! Nàng xấu hổ vì tưởng tượng quá nhiều về về tình yêu của Sạc ĐờNi, tức Hoàng đế NãPháLuân. Giờ thấy rõ ông ta xem nàng chỉ là một mỹ nữ để vui chơi thỏa tình trong một đêm!

Vì sao con tim nàng ngu muội và trèo cao thế? Tại sao nàng còn vương vấn mối tình này? Nàng đã không ngại hiểm nguy xông xáo vào toà dinh thự này để báo tin khẩn cấp, mà được ông ta đền đáp gì, ngoài những lời phũ phàng chua chát?

Càng nghĩ MaiAnh càng ân hận vì đã lôi kéo ĐạtSon vào vòng nguy hiểm, nên trong lòng nhất quyết theo ĐạtSon liả bỏ xứ này mà không một chút luyến lưu nào.

NãPháLuân đưa MaiAnh đến trước mặt người đàn bà đang ngồi duỗi chân trên ghế dài, ông nói bằng giọng âu yếm:

- HoaPhi! Nhìn xem Ngự lâm quân đã nhặt được cô gái này trong vườn hoa của ái khanh đấy. Cô ta dám trèo tường vào đó!

Ông ta vừa nói vừa cười. Mặc dù cả hai đã ly hôn và NãPháLuân đã cầu hôn vợ mới, nhưng trước mặt Hoàng hậu HoaPhi ông ta luôn đối xử một mực thương yêu quý trọng.

MaiAnh thấy thái độ của ông ta với vợ cũ, trong lòng cảm thấy ghen ghét. Chính nàng cũng không ngờ mình có tâm trạng đó!

Người đàn bà trước mắt nàng có gương mặt dịu hiền, mặc dù đã ngoài 40, nhưng nhan sắc vô cùng mỹ lệ, ngoại trừ đôi mắt có chút u uất. Có lẽ bà ta đã khóc nhiều vì cuộc dứt tình.

MaiAnh chợt nghe thương hại vị Hoàng hậu này khi nghĩ rằng bà ta cũng như mình, đau khổ cùng một người đàn ông! Nhưng chắc hẳn nỗi đau của bà ta phải to lớn hơn nàng! Vì ngoài việc đoạn tình với chồng, bà còn bị rơi bệ ngôi Hoàng hậu! Thật chua xót thay cho hoàn cảnh của bà.

Nghĩ như thế nàng bỗng sinh tình lân cận với Hoàng hậu và chợt nhớ mình với bà ta còn có tình bà con thân quyến, nên quỳ xuống làm lễ tương kiến:

- Thiếp xin kính chào Hoàng hậu.

Hoàng hậu HoaPhi mỉm cười, khoác tay ra dấu bảo nàng đứng lên và ngồi xuống ghế. MaiAnh đứng lên cung kính nói:

- Thiếp không dám tuân lời vì toàn thân lem luốc bùn đất, sợ làm bẩn ghế của Hoàng hậu.

Hoàng hậu ngọt ngào:

- Nàng không nên e ngại. Ta muốn nói chuyện với nàng nên mới bảo nàng ngồi đó. Nàng là con cái nhà ai? Ta xem cung cách nàng ra vẻ con nhà quý phái dù ăn mặc lam lũ.

MaiAnh chưa kịp đáp lời Hoàng hậu, chợt NãPháLuân quát lên:

- Khoan đã! Chắc không chỉ có bọn phản loạn trên đường.

Ông nói thế vì thấy Bộ trưởng cảnh sát PhuXê từ ngoài đi vào với ĐuRóc. Gương mặt PhuXê tái xanh khi nghe tiếng quát quá lớn của NãPháLuân. ĐuRóc lên tiếng thay cho PhuXê:

- Thưa Ngài! Khi tôi đến địa điểm thì đã thấy quan Bộ trưởng đang bận rộn tóm một số bọn phản loạn.

NãPháLuân tay chấp sau đít, đi tới đi lui... ra chịu tức giận lắm. Sắc mặt ông hầm hầm, giọng nói gay gắt:

- À thì ra ông Bộ trưởng đã biết có bọn phản loạn chờ ta trên đường? Tại sao không trình báo cho ta biết?

- Thưa Ngài, là vì tôi được tin quá trễ! Mặc dù đang bệnh, tôi cũng đích thân tới nơi để giải quyết bọn phản loạn. Và lại cô MaiAnh Malô, mật vụ viên của tôi, đã cấp báo với Ngài thay cho tôi. Cô là nhân viên đặc lực của Bộ chúng tôi.

PhuXê vừa nói vừa hướng mắt về MaiAnh như giới thiệu với Hoàng đế NãPháLuân nàng là nhân viên của ông. Và việc nàng đến báo tin về bọn phản động cũng là công tác của cảnh sát mật vụ.

Hoàng hậu HoaPhi chung hứng khi nghe tin đó. Còn NãPháLuân tức giận căm gan, lườm MaiAnh bằng ánh mắt cay cú...

MaiAnh sững sờ, miệng há hốc ra... vì không tưởng nổi Bộ trưởng cảnh sát lại dành công một cách tồi tệ như thế!

Nàng nghĩ:

«Nếu không có Chư theo dõi tìm kiếm, không có ĐạoSơn giải thoát nàng khỏi bọn phản loạn đưa đến đây, thì giờ này nàng đã chết rục trong nhà giam, làm gì có thể xuất hiện nơi này để ông ta dành công trước mặt Hoàng đế?»

Nghĩ đến điều đó nàng uất ức tức nghẹn, không mở miệng nói được. Trong khi đó NãPháLuân tức giận bùng bùng, hỏi ĐuRốc bằng giọng đay nghiến:

- Giỏi lắm hé? DuRóc! Cô kia là nhân viên của ban mật vụ PhuXe hả? Ông hãy giải thích cho ta rõ về lý lịch của cô ta và ông những gì ông đã nói với ta.

DuRóc âm ớ không biết giải thích ra sao? PhuXe vội lên tiếng:

- Thưa Ngài, cô MaLộ là thuộc viên của Bộ chúng tôi. Tôi gửi cô đến dinh Thân vương TaLâyRăn để giúp việc cho Vương phi. Cô là người có nhiều tài...

Không muốn nghe kể tiếp, NãPháLuân quát:

- Đủ rồi! Lại có dính líu đến TaLâyRăn! Hừ! DuRóc! Ông nói với ta cô này là học trò của nhạc sĩ GôSắc, một nghệ sĩ tài ba. Té ra chỉ là nhân viên mật vụ của PhuXe hé? Lại còn làm cò mồi cho TaLâyRăn! Các người nghĩ thế nào về quyền lực của một Hoàng đế mà bày trò treu cọt dôi gạt ta?

Giọng nói của NãPháLuân hơi run vì cơn thịnh nộ đến cực điểm.

Người mà ông tức giận nhất có lẽ là MaiAnh! Vì đêm hôm trước gặp nàng, cả ai sinh tình, ân ái với nhau. Ông còn giữ mãi kỷ niệm một đêm thơ mộng với người nghệ sĩ tài hoa. Giọng hát của nàng đã đưa ông vào cõi mộng, giúp ông quên đi những phiền toái trong khoảnh khắc. Sự xuất hiện bất chợt của giai nhân đêm hôm đó ông có cảm tưởng như một nàng tiên vương vắn lòng trần, tặng cho ông một đêm hoan lạc...

Chuyện tình đêm hôm đó ông xem như sống trong giấc mơ, mỗi khi nhớ đến ông vẫn còn ngây ngất rung cảm.

Bữa nay sự thật rõ ràng. Giai nhân trong mộng chỉ là nhân viên mật vụ của Bộ cảnh sát mà bọn nịnh thần bày trò trêu chọc ông. Bị vỡ mộng ông muốn thủ tiêu người trong mộng cho hả tức! Nét mặt ông hầm hầm, lườm MaiAnh... Chưa biết ông sẽ có thái độ gì?

Chợt có một giọng nói êm dịu thoát ra từ cửa miệng của Hoàng hậu.

- BôNaBạt! Chàng đừng quên nàng đã có công cứu chàng. (Bonaparte là họ của Napoléon)

Câu nói của Hoàng hậu Hoa Phi làm dịu cơn thịnh nộ của NãPháLuân. Nhưng ông vẫn chưa muốn buông tha MaiAnh. Ông ra lệnh cho PhuXê:

- Phải rồi! Nàng này có cái ơn cứu tử đối với ta. Ông hãy thưởng cho cô ta ít tiền.

MaiAnh không chịu đựng trước thái độ của NãPháLuân, tức tức la lên:

- Không! Không thể như thế! Thiếp cứu Ngài không vì tiền. Dù Thiếp là thường dân, kẻ thấp kém, thiếp cũng vì yêu Ngài mà làm. Còn việc cộng tác với cảnh sát, quả thật thiếp bị bắt buộc.

NãPháLuân lớn tiếng hỏi:

- Ai bắt buộc? Tại sao?

PhuXê sợ MaiAnh kể tội ông ta nên toan lên tiếng nói hớt. MaiAnh không chờ PhuXê mở miệng, nói một hơi:

- Thiếp tên thật là MaiAnh ĐờSơNa, con gái của Hầu tước ĐờSơNa. Cha mẹ đều chết sau cuộc cách mạng. Thiếp được dì ở Anh nuôi dưỡng và giáo dục ở Anh. Cách đây không lâu thiếp kết hôn với một chàng trai quý tộc Anh, PhanXi RaMe. Đêm tân hôn thiếp biết được chồng là tên lưu manh, cò bạc, và đã có nhân tình. Hấn cưới thiếp chỉ vì gia sản của giòng họ SơTông của mẹ thiếp và cũng chính hôm đó hấn đã thua bạc làm mất tất cả gia sản của thiếp. Thiếp tức giận giết chồng...

- Giết chồng?

Hoàng hậu HoaPhi nghe nàng nói «giết chồng» thì kinh hãi kêu lên. MaiAnh tiếp tục kể:

- Phải! Thưa Hoàng hậu! Thiếp đã giết chồng sau một trận «đấu kiếm danh dự». Thiếp biết ai nghe cũng khó tin. Sự thật từ nhỏ thiếp được dì giáo dục như con trai. Dì thiếp chết một tuần trước hôn lễ. Thiếp không còn thân nhân ở Anh nên trốn sang Pháp nhằm vào con tàu của nhân viên mật vụ của ông Bộ trưởng. Từ đó thiếp bị bắt buộc phải chấp nhận mọi điều kiện của ông Bộ trưởng để không mang tội nhập cảnh bất hợp pháp. Ông Bộ trưởng đưa thiếp sang dinh Thân vương TalâyRăn làm nghề đọc sách cho Vương phi và đồng thời...

- Đồng thời nàng còn làm cái việc cò môi cho ông ta chớ gì? Ta biết rồi, đừng nói nữa!

NãPháLuân chận lời nàng bằng câu nói ấy. Hoàng hậu Hoa Phi không hiểu ông ta muốn nói gì? Bà nhìn thấy MaiAnh ràn rụa nước mắt thì động lòng thương, bước tới đỡ nàng đứng lên và lấy khăn tay lau nước mắt cho nàng. Rồi bà quay sang

con gái, chính là người đàn bà trẻ đẹp MaiAnh đã gặp từ lúc đầu, nói:

- Hoàng Tân, con mau ra lệnh cho gia nhân soạn bồn tắm cho cô gái này và tìm chiếc áo khác cho nàng mặc. Ta muốn giữ nàng ở lại với ta. Ta xem con và cô ta cùng một trạc, hay là con chọn một cái áo của con tặng cho cô ta vậy.

Người con gái của Hoàng hậu vâng lời mẹ³ bước đi. MaiAnh cố gượng cười để tỏ lòng cảm ơn. Nhưng nụ cười vô cùng thiếu nhã. Nàng nhỏ nhẹ nói :

- Cảm tạ Hoàng hậu đã thương yêu thiếp, muốn giữ thiếp lại đây. Nhưng thiếp chờ gặp lại người bạn cùng đến đây với thiếp khi nãy. Thiếp định theo bạn qua Mỹ và hiện giờ con tàu của chàng đang chờ ở Nãng (Nantes).

NãPháLuân lạnh lùng xen vào:

- Việc nàng muốn ra đi không dễ dàng đâu! Nàng và người Mỹ của nàng chưa thể tự do đi hay ở theo ý muốn.

³ Hoàng hậu HoaPhi(Joséphine) vốn là phu nhân của một vị Hầu Tước thời vua Louis 16 đã có hai con. Sau cuộc cách mạng 14/7/1789 Vua (Louis 16), Hoàng hậu (Marie Antoinette) và một số hoàng thân quốc thích bị giết, các phu nhân vào tù, trong đó có HoaPhi. Khi NãPháLuân lên nắm chính quyền xưng đế đã tha tội cho các tù nhân. NãPháLuân vốn đã từng gặp mặt HoaPhi, (người đàn bà đẹp khi ông còn là vị sĩ quan cấp Úy), đã từng ngưỡng mộ si tình, nên khi lên làm Hoàng Đế ông rước bà về làm vợ và phong làm Hoàng hậu. Lúc trong tù HoaPhi bị bệnh, nên khi làm vợ NãPháLuân bà không thể sinh con để nối nghiệp đế. Triều đình áp lực buộc phải ly hôn. Để mua chuộc gia đình chồng HoaPhi ép gả con gái mình cho anh của NãPháLuân. (NãPháLuân đặt anh em mình các ngôi vị vương tước ở các nước chư hầu thuộc địa. Và anh của NãPháLuân với con gái của HoaPhi giữ chức Vua và Hoàng hậu Hoà Lan. Về sau con của hai người này lên cai trị nước Pháp, tức là Napoléon III).

MaiAnh không tưởng tượng con người nàng yêu điên cuồng lại đối xử phũ phàng và tàn nhẫn với mình như thế! Còn đâu nữa kỷ niệm đêm nào với một Sạc ĐờNi khã ái dịu dàng?

Người đàn ông trước mắt nàng là một Hoàng đế không tim, thiếu tình cảm. Nàng không nên mơ ước tình yêu với ông ta nữa. Vẻ mặt nàng bây giờ vô cùng đau thương và buồn chán.

NãPháLuân lại lên tiếng:

- Hoàng hậu có lòng ban nước cho nàng nước nóng và áo mới. Nàng hãy vâng lời Hoàng hậu đi tắm rửa và thay đổi xiêm y. Chốc nữa nàng theo ta về BaLê để giải quyết mọi sự.

PhuXê vụt xen vào:

- Thưa Ngài, tôi xin lãnh phận sự đưa cô MaiAnh ĐờSơNa về BaLê trao trả lại cho Vương phi.

NãPháLuân lườm PhuXê bằng ánh mắt nẩy lửa và nói bằng giọng gay gắt:

- Việc này ta không cần đến ông. Ta còn nhiều việc hỏi ông. Vậy ông nên chuẩn bị lựa lời là vừa!

Cụt hứng PhuXê đứng tui nghỉu. MaiAnh vẫn còn đứng một chỗ, rụt rè hỏi:

- Xin Hoàng thượng cho thiệp rõ, Ngài xử thế nào về người bạn Mỹ của thiệp?

NãPháLuân nóng mặt nói:

- Trước mặt Hoàng đế không được quyền hỏi lung tung...
Nàng nên lo cho thân nàng đi! Đừng lo cho người khác.

MaiAnh đã đến nước liều:

- Dù thiếp có phải tội chết cũng xin Ngài cái quyền hỏi thăm tin tức người bạn bị thương chỉ vì đưa thiếp đến đây để cứu Ngài.

- Nàng nghĩ ta là một Hoàng đế không biết phán xét công minh chẳng? Người bạn của nàng chỉ bị thương nhẹ thôi và sẽ được rời BaLê khi thương thế lành.

- Nếu thế thì thiếp muốn được gặp chàng.

NãPháLuân nổi cơn thịnh nộ, đập tay xuống bàn cái rầm, quát lên:

- Trước mặt ta sao cả gan dám nói «muốn»? Nàng không được nói như thế có hiểu không? Nên biết là nàng chỉ được thăm người bạn Mỹ khi có phép của ta.

Rồi quay sang PhuXê ông nói:

- Ta giao ông giải quyết chuyện BôFo.

Bộ trưởng cảnh sát cúi đầu chào rút lui. Nhưng ông ta không quên quét mắt nhìn MaiAnh bằng cái nhìn khác thường. NãPháLuân quay lưng đi...

MaiAnh nhìn theo sau lưng hình dáng khả ái của Sạc ĐờNi đêm nào giờ đã mất hẳn trong lòng nàng! Nàng nói với mình:

«- Hèn chi thiên hạ gọi ông ta là «ông chằng đảo Cột» cũng phải!»

Cho đến lúc đó Hoàng hậu vẫn không xen vào câu chuyện của mọi người. Khi tất cả tản mác hết rồi, bà đứng lên nắm tay MaiAnh dịu dàng bảo:

- Đừng nên chống lại lệnh của Hoàng đế. Nàng hãy vâng lời nhé?

MaiAnh ngược mắt nhìn Hoàng hậu, thấy gương mặt đẹp của bà ta trăm ngàn nét sâu thẳm thì lòng rúng động xót xa.

Không cầm lòng được, nàng sụm dưới chân Hoàng hậu nghẹn ngào nói:

- Người thiếp vâng lệnh chính là Hoàng hậu, chớ không là Hoàng đế.

Cũng may câu nói của nàng không lọt vào tai của NãPháLuân!

* * *